

Arrest

nr. 313 885 van 2 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 september 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster wordt op 23 augustus 2021 in het bezit gesteld van een F-kaart in het kader van de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

Op 28 juli 2022 leidt verzoeksters echtgenoot een echtscheidingsprocedure in.

Op 27 september 2022 leidt verzoeksters echtgenoot een vordering in tot nietigverklaring van het huwelijk. Deze vordering wordt ongegrond verklaard bij vonnis van de familierechtbank op 18 oktober 2023.

Op 27 april 2023 wordt het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat er sedert 13 september 2022 geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en haar echtgenoot. Tegen deze beslissing stelt verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 295 957 van 20 oktober 2023.

Op 16 november 2023 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 23 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelt verzoekster een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 308 147 van 11 juni 2024.

Op 24 juni 2024 dient verzoekster andermaal een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot.

Bij vonnis van 27 juni 2024 van de familierechtbank wordt de echtscheiding uitgesproken.

Op 18 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie de beslissing houdende het niet in overweging nemen van de op 24 juni 2024 ingediende aanvraag en houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone Berlare/Zele op 17.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: Y.

voornaam: H.

geboortedatum: 01.01.2000

geboorteplaats: Inegöl

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Mevrouw Y. verklaart sedert augustus 2021 in België te verblijven. Betrokkene bekam het verblijfsrecht nadat haar op 20.07.2021 een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 23.08.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 26.11.2021 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van haar Belgische partner, met wie zij zich vestigde.

Op 27.04.2023 werd echter een einde gesteld aan haar verblijfsrecht in België door middel van een bijlage 21 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing kwam er nadat op 23.07.2022 de partner van mevr. Y. een klacht wegens schijnhuwelijk indiende bij de politie. Op 01.08.2022 ontving de DVZ van de gemeente Zele het bericht dat de partner van mevr. Y. was komen melden dat hij twijfelde aan de oprechtheid van zijn huwelijk met betrokkene en dat op 21 september 2022 de echtscheiding zou worden ingeleid. Op 07.09.2022 nam de partner van betrokkene vervolgens rechtstreeks contact op met onze administratie. Hij stelde dat hij niet meer samen met betrokkene sliep, dat hij overdag zo min mogelijk zijn

eigendom betrad wegens het pestend en provocatief gedrag van betrokkene. De partner van betrokkene stelde zich bedrogen en bestolen te voelen. Op 13.09.2022 werd mevr. Y. op een ander adres ingeschreven. De beslissing om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht (bijlage 21) werd aan betrokkene betekend op 08.05.2023.

Betrokkene tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) op 06.06.2023. De RvV verwierp dit beroep op 20.10.2023.

Op 16.11.2023 diende mevrouw YIYIT echter opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag betreft dezelfde referentiepersoon als diegene op basis waarvan ze reeds eerder een F-kaart verkreeg. Op 23.11.2023 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden (bijlage 20).

Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 09.01.2024. Betrokkene tekende op 02.02.2024 opnieuw beroep aan bij de RvV tegen deze weigeringsbeslissing. De RvV verwierp dit beroep op 11.06.2024.

26.05.2024 werd de echtscheiding officieel uitgesproken. Deze uitspraak weerhield mevrouw Y. daarentegen niet om op 24.06.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 in te dienen. Dit terwijl ze ondertussen dus reeds gescheiden was. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 24.06.2024 wordt ook door middel van deze beslissing niet in overweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Mevrouw Y. verklaart dat ze eventueel opnieuw een relatie wil met haar ex-partner. Momenteel wonen zij echter niet samen en is er dan ook geen sprake van een gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart ook nog een groot aantal neven en nichten te hebben in België. Mevrouw Y. geeft geen verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid in functie van deze familieleden. Betrokkene kan bovendien een band onderhouden met haar neven en nichten via de moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen betrokkene ook bezoeken in haar land van herkomst, of in een andere Staat waartoe zij allen toegang hebben.

Mevrouw Y. verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene verklaart zich psychisch niet in staat te voelen terug te keren naar Turkije. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 27.04.2023 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van mevrouw Y. in België door middel van een bijlage 21 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht (bijlage 21) werd aan betrokkene betekend op 08.05.2023. Betrokkene tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 06.06.2023. De RvV verwierp dit beroep op 20.10.2023.

Op 16.11.2023 diende mevrouw YIYIT echter opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag betreft dezelfde referentiepersoon als diegene op

basis waarvan ze reeds eerder een Fkaart verkreeg. Op 23.11.2023 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden (bijlage 20).

Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 09.01.2024. Betrokkene tekende op 02.02.2024 opnieuw beroep aan bij de RvV tegen deze weigeringsbeslissing. De RvV verwierp dit beroep op 11.06.2024. Op 21.06.2024 werd mevrouw dan ook in kennis gesteld van het feit dat haar bijlage 35 niet meer verlengd mocht worden.

Op 26.05.2024 werd bovendien de echtscheiding officieel uitgesproken. Deze uitspraak weerhield mevrouw Y. daarentegen niet om op 24.06.2024 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 in te dienen. Dit terwijl ze ondertussen dus reeds gescheiden was. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart niet te begrijpen waarom ze terug moet naar Turkije omdat ze eventueel opnieuw een relatie wenst aan te gaan met haar ex-partner. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze zich psychisch niet in staat voelt om terug te keren.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft voor verzoekster dat zij op 30.09.2024 teruggedreven zal worden naar Turkije, waardoor zij haar in België opgebouwd materiaal en sociaal draagvlak zal verliezen, zij de mogelijkheid verliest terug aan de slag te gaan bij i-mens, zij haar huurverplichtingen niet meer verder kan voldoen,....waardoor zij bovendien ernstige financiële schade zal lijden.

Dat daarnaast vaststaat dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster een ernstige schending uitmaakt van het art. 8 EVRM nu er een ernstige inbreuk wordt begaan op haar privé-en familielevens in België, waar zij haar leven na een zware periode (zij werd door haar ex-echtgenoot en schoonfamilie onterecht beschuldigd een schijnhuwelijk te hebben afgesloten) terug heeft opgebouwd.

Dit betreft (emotionele) schade welke niet meer – of alleszins heel moeilijk- te herstellen is.

Dat, gelet op zijn opsluiting en gedwongen repatriëring naar Turkije, verzoekster in de onmogelijkheid verkeert gedurende lange tijd nog een privé-en gezinsleven te hebben in België, er terug aan de slag te gaan om de voor haar noodzakelijke inkomsten te verwerven,.....

Nu zij door de verwijderingsmaatregel teruggedreven wordt naar Turkije zij ernstige morele, psychologische en financiële schade zal lijden nu deze verwijderingsmaatregel (met opsluiting) waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan t.a.v. haar volledig onterecht werd genomen.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing dreigt dus aan verzoekster een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te berokkenen.”

2.2.2. Verzoekster verbindt haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan het middel dat is gesteund op de schending van artikel 8 van het EVRM. Dat luidt als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat, volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt2.

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoeksters recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat verzoekster geenszins voorafgaandelijk (uitgebreid) werd verhoord aangaande haar privé-en familie-en gezinsleven in België waardoor geenszins alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, en er geen grondige toetsing gebeurde aan het artikel 8 EVRM.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoekster in België, met name name haar in België opgebouwd materieel en sociaal draagvlak, haar talrijke familieleden, haar echtscheiding waaraan zij geen enkele schuld treft (doch het slachtoffer werd van het onredelijk gedrag van haar ex-echtgenoot en zijn familie), haar langdurig verblijf, haar integratie, haar tewerkstelling en haar verplichtingen (waaronder haar ondertekend huurcontract).

19.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoekster vereist is, zeker nu verzoekster onrechtmatig door haar ex-echtgenoot en zijn familie werd beschuldigd van een schijnhuwelijk en door hen werd gedumpt, vervolgens door verweerder onterecht werd beschuldigd de Belgische verblijfswet te misbruiken, zij nooit grondig werd verhoord, zij in België heel goed is geïntegreerd en er aan de slag is in een knelpuntberoep,...

2.2.3. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

De Raad stelt vast dat in het kader van de beslissing tot beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht die werd genomen op 27 april 2023 reeds werd vastgesteld dat *“er minstens sedert 13.09.2022 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar Belgische echtgenoot en er sedert dan ook geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.”*

Nadat verzoekster een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende, nog steeds in functie van haar ondertussen ex-echtgenoot, werd in de weigeringsbeslissing van 23 november 2023 die daaruit resulteerde vastgesteld dat *“Uit niets kan blijken dat de situatie heden veranderd is. Betrokkene verblijft te V. (...) ZELE terwijl de referentiepersoon woonachtig is in een andere gemeente. Het einde van de relatie wordt nergens betwist. Gelet op het voorgaande moet geconcludeerd worden dat er minstens sedert 13.09.2022 geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar Belgische echtgenoot en er sedert dan ook geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en haar Belgische echtgenoot en er sedert dan ook geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De voorwaarde tot gezinshereniging van zich te voegen bij de referentiepersoon of deze te begeleiden, is niet voldaan. Gezien niet kan worden vastgesteld dat betrokkene zich bij de Belgische referent komt voegen of hem begeleidt, is er niet voldaan aan de beginvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het einde van de relatie werd in het verleden nergens betwist, noch tijdens het socio-economisch onderzoek, noch tijdens de beroepsprocedure tegen de bijlage 21 van 27.04.2023, noch bij de opstart van onderhavige aanvraag.”*

In de thans bestreden beslissing, waarin wordt verwezen naar de voorgaande beslissingen en de daaropvolgende verwerpingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het volgende gesteld:

“Mevrouw Y. verklaart dat ze eventueel opnieuw een relatie wil met haar ex-partner. Momenteel wonen zij echter niet samen en is er dan ook geen sprake van een gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

Verzoekster stelt daar tegenover dat zij voorafgaandelijk aan deze beslissing niet uitgebreid werd verhoord, maar zij brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat ten onrechte zou zijn gesteld dat er geen sprake meer is van een samenwoning of een gemeenschappelijke huishouding in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar voormalige echtgenoot, zodat zij geen belang heeft bij deze grief.

Nu uit niets blijkt dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie -verzoekers bewering dat zij misschien een verzoening wil met haar partner is een loutere bewering die niet te rijmen valt met bijvoorbeeld haar tegenvordering in het kader van haar echtscheidingsprocedure- kan een gezinsleven met haar voormalige echtgenoot niet worden aangenomen. In het echtscheidingsvonnis van 27 juni 2024 wordt de echtscheiding uitgesproken op vordering van verzoeksters ex-echtgenoot op grond van artikel 229, § 3 (oud) BW, met name omdat de partijen reeds meer dan één jaar feitelijk gescheiden leven, zodat de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk bestaat. Bovendien blijkt uit datzelfde vonnis dat verzoekster op de vordering van haar voormalige echtgenoot een tegenvordering had ingesteld, met name om de echtscheiding te horen uitspreken op grond van artikel 229, § 1 (oud) BW, omdat de man een ernstige fout zou hebben gemaakt en laakbaar gedrag zou hebben gesteld. Hieruit blijkt in ieder geval niet dat verzoekster zou aansturen op een verzoening, en zij brengt daartoe ook geen andere elementen bij.

Verder wordt nog het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart ook nog een groot aantal neven en nichten te hebben in België. Mevrouw Y. geeft geen verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid in functie van deze familieleden. Betrokkene kan bovendien een band onderhouden met haar neven en nichten via de moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen betrokkene ook bezoeken in haar land van herkomst, of in een andere Staat waartoe zij allen toegang hebben.”

Er wordt dus, in strijd met wat verzoekster meent, wel degelijk gemotiveerd over haar talrijke familieleden. Ook hiertegen brengt verzoekster geen enkel concreet element in dat mogelijk zou hebben geleid tot een andere beoordeling van de relatie met haar familieleden, zodat ook op dit vlak zij niet aantoonde dat zij een belang heeft bij haar grief dat zij hierover niet uitgebreid werd gehoord.

Verzoekster toont niet aan dat haar gezins- en familieleden niet deugdelijk zou zijn beoordeeld en evenmin dat ten onrechte werd vastgesteld dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM op deze gronden voorligt. Waar zij er nog op wijst dat haar geen enkele schuld treft bij haar echtscheiding maar zij het slachtoffer werd van het onredelijk gedrag van haar echtgenoot en zijn familie, moet erop worden gewezen dat in het kader van het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht de Raad reeds het volgende vaststelde:

“Verzoekster betoogt dat zij slachtoffer is geweest van partnergeweld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekster niet aantoonde dat zij slachtoffer is geworden van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt op niet kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd:

“Betrokkenes advocaat voert aan dat betrokkene het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld. Daartoe voegt zij een brief van het parket van Oost-Vlaanderen alsook een pv met nr. DE.43.L8.003747/2022 en bijhorende bijlagen toe. Betrokkene zou door haar schoonzus geslagen zijn geweest. Echter dient vooreerst te worden vastgesteld dat het parket van Oost-Vlaanderen besloot om geen gevolg te geven aan de klacht van betrokkene wegens gebrek aan bewijs. Er blijkt ook niet uit de door betrokkene aangevoerde stukken dat een objectieve derde (een arts, een politiebeambte, een maatschappelijk werker, ...) de feiten waarvan zij haar schoonzus beticht, zou hebben vastgesteld. Meer nog, betrokkene stelt in haar verhoor dd. 19.09.2022 dat zij geen dokter raadpleegde en niet over een medisch attest beschikte. De versie die betrokkene van de feiten die zouden hebben plaatsgevonden op 24.06.2022 wordt betwist door de schoonzus, dewelke stelt dat het om een verbale ruzie ging waarbij geen geweld werd gebruikt. Bovendien mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat betrokkene haar klacht pas drie maanden na de beweerdde feiten ging indienen. Bij gebrek aan stukken afkomstig van een objectieve derde kan dan ook niet uitgesloten worden dat betrokkenes klacht er kwam als tegenreactie op de klacht wegens schijnhuwelijk die haar echtgenoot tegen haar had ingediend (cf. verhoor van 23.07.2022 met nr. DE.55.L8.002920/2022). Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene met de door haar overgemaakte documenten niet aantoonde te voldoen aan het geval voorzien bij artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet.”

Verzoekster betwist niet dat het openbaar ministerie geen gevolg heeft gegeven aan haar klacht wegens gebrek aan bewijs. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de beweerdde schrijnende situatie niet geobjectiveerd wordt. Er wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich in de situatie bevindt zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 1ste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.”

Bovendien werd hierboven al verwezen naar het echtscheidingsvonnis van 27 juni 2024 waarin verzoeksters tegenvordering, met name om de echtscheiding te horen uitspreken op grond van artikel 229, § 1 (oud) BW, omdat de man “een ernstige fout zou hebben gemaakt en laakbaar gedrag zou hebben gesteld in die zin dat eiser haar ‘buitengewerkte’ zou hebben uit de gezinswoning, eerst door het afnemen van haar huissleutel en nadien door psychologische terreur” ongegrond werd verklaard omdat niet was voldaan aan de bewijslast. Dat in een vonnis van 18 oktober 2023 de vordering van verzoekers voormalige echtgenoot tot nietigverklaring van het huwelijk ongegrond werd verklaard omdat niet was aangetoond dat verzoekster het huwelijk enkel had gesloten om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, doet daaraan geen afbreuk. Verzoekster heeft overigens met dit vonnis genoegdoening gekregen op dit vlak.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij goed is geïntegreerd, dat zij aan de slag is in een knelpuntberoep en in België een materieel en sociaal draagvlak heeft opgebouwd en dat zij hier verplichtingen heeft, waarbij zij verwijst naar haar ondertekend huurcontract.

De Raad verwijst andermaal naar het arrest nr. 295 957 van 20 oktober 2023 waarin, met betrekking tot de beëindigingsbeslissing, reeds het volgende werd gesteld:

“Uit artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van herkomst.

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat hiermee rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing, die desbetreffend luidt als volgt: “Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is

dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 10.08.2021 in België (binnenkomststempel). Zij verblijft nu dus iets meer dan anderhalf jaar in het Rijk, wat nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en gelet op het feit dat zij huwde met een man van Turkse origine, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar land van herkomst, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is thans tewerkgesteld als schoonmaakster voor INEM FATMA, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat zij een inburgeringscursus heeft afgerond en op een wachtlijst ingeschreven staat voor lessen Nederlands op zaterdag. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject (met bijhorende taallessen) verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Zoals reeds werd uiteengezet, liep de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon op de klippen. Zij staat thans als alleenstaande ingeschreven. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België of van een nieuwe relatie is geen sprake. Enkele andere familieleden van betrokkene zouden eveneens in België woonachtig zijn. Er blijkt echter niet dat er met die familieleden, bovenop de gewone affectieve banden tussen familieleden, een bijzondere afhankelijkheidsband zou bestaan. Er is dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinslevens met die familieleden.”

In dit opzicht moet worden opgemerkt dat artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat “het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.” (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711). In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld als volgt: “het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan”

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.”

De verplichting die bij de beëindiging van het verblijfsrecht volgt uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, met name dat de verwerende partij rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van herkomst, weerspiegelt in wezen de verplichting die uit artikel 8 van het EVRM voortvloeit om, onder meer, rekening te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Hoewel de Raad erkent dat de hiervoor geciteerde beoordeling betrekking heeft op de situatie zoals die bestond ten tijde van het nemen van de beëindigingsbeslissing eind april 2023, moet erop worden gewezen dat verzoekster sedert het verwerpingsarrest van de Raad geen wettig verblijf meer had en zij hoorde te weten dat zij moest terugkeren naar haar land van herkomst, zodat zij er niet op kon vertrouwen dat zij haar banden zou kunnen intensiveren. (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoekster brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou kunnen blijken dat de hiervoor door de Raad in zijn arrest nr. 295 957 deugdelijk bevonden beoordeling van haar privéleven in België niet langer zou opgaan. Het feit dat zij een huurcontract heeft ondertekend vormt geen uitzonderlijke omstandigheid die erop zou wijzen dat alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden aangenomen.

Uit al deze elementen moet worden afgeleid dat de verwerende partij terdege rekening heeft gehouden met alle elementen van verzoeksters situatie in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat deze bepaling alsnog geschonden zou zijn.

Het middel gesteund op de schending artikel 8 van het EVRM is niet ernstig, zodat op dit vlak niet is voldaan aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Waar verzoekster verwijst naar de emotionele, morele en financiële schade die zij zal oplopen door de verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat zij bij de uiteenzetting van haar middel weliswaar de schending heeft opgeworpen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, maar zij geen toelichting heeft gegeven bij deze schending, en in het bijzonder niet heeft weerlegd dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, §, 1° van de Vreemdelingenwet onder verwijzing naar artikel 1, § 2, 6° van diezelfde wet. Verder toont verzoekster niet aan dat zij geen morele genoegdoening zou kunnen krijgen door de tussenkomst van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing. Het door haar aangevoerde financiële nadeel is in beginsel niet moeilijk te herstellen, nu verzoekster zich na een eventuele vernietiging tot de burgerlijke rechtbank kan wenden met een vordering tot schadevergoeding.

Wat, tot slot, de verwijzing betreft naar de nadelen die zouden voortvloeien uit de vasthouding van verzoekster, moet erop worden gewezen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de beslissing tot vasthouding en de gevolgen daarvan. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Uit het voorgaande volgt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

A. WIJNANTS